

Чо Намджу

Ким Джийон, родена 1982

София, 2025

Преводът е направен по изданието:

82년생 김지영 (PALSIP YI NYEON SAENG KIM JIYEONG) by
조남주 (Cho Nam-joo)

Copyright © Cho Nam-joo, 2016

All rights reserved.

Originally published in Korea by Minumsa Publishing Co., Ltd., Seoul.

Bulgarian Translation Copyright © 2025, Iztok-Zapad Publishing

This edition is published by arrangement with Cho Nam-joo c/o

Minumsa Publishing Co., Ltd. in association with The Grayhawk

Agency Ltd. through Anna Jarota Agency.

© Издателство „Исток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде
размножавана или предавана по какъвто и да било начин без из-
ричното съгласие на издателство „Исток-Запад“.

© Яница Иванова, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1686-8

Чо Намджу

Ким Джийон,
родена 1982

Превод от корейски
Яница Иванова



Съдържание

Есента на 2015 г.	7
1982–1994 г.	19
1995–2000 г.	45
2001–2011 г.	71
2012–2015 г.	113
2016 г.	151
Бележка на авторката	159
Ким Джийон за всички нас (послеслов на Ким Койонджу).....	161

ЕСЕНТА НА 2015 Г.

Ким Джийон е на 34 години корейска възраст*. Омъжила се е преди три години и е родила дъщеря си миналата година. Живее в апартамент от 24 *пъон*** в голям комплекс в покрайнините на Сеул под наем със съпруга си Чон Техъон, който е три години по-голям от нея, и дъщеря си Чон Джииун. Чон Техъон работи в средноголяма ИТ компания, а Ким Джийон преди е работела в малка пиар агенция, но е напуснала компанията веднага след като родила. Чон Техъон си тръгва от работното място около полунощ и отива на работа поне в един от двата почивни дни. Тъй като свекърите ѝ живеят в Пусан***, а родителите ѝ управляват ресторант, Ким Джийон поема цялата отговорност за отглеждането на дъщеря си. От лятото – точно след първия си рожден ден – Чон Джииун ходи в детска забавачка от семеен тип на първия етаж на комплекса през сутрешните часове.

* В Корея детето при раждането си се смята за вече навършило 1 година. – Б.пр.

** 1 *пъон* е малко над 3,3 кв.м. – Б.пр.

*** Град на близо 330 км южно от Сеул. – Б.р.

* * *

Денят, в който необичайните симптоми на Ким Джийон са открити за пръв път, е 8 септември. Чон Техьон помнел точно датата, защото се случило на Пено*. Той си закусвал с препечен хляб и мляко, когато Ким Джийон изведнъж излязла на верандата и отворила прозореца. Слънцето греело ярко, но щом отворила прозореца, усещането за студ достигнало масата.

– Хм, през последните няколко сутрини имаше силен вятър, а днес е Пено. Сигурно жълтите оризови полета са побелели от роса – казала Ким Джийон, като се върнала и седнала на масата с присвити рамене.

– Коя си ти? Говориш като майка си – разсмял се Чон Техьон, защото жена му някак си не говорела като млад човек.

– Взимай си яке, зетко Чон. Сутрин и вечер е хладно.

Дори тогава Чон Техьон си мислел, че жена му се шегува. Начинът, по който леко присвивала дясното си око, когато нещо иска или отправя молба, и начинът, по който удължавала интонацията на гласа си, като казвала „зетко Чон“, когато се обръщала към него, досущ приличали на маниера на майка ѝ. Въпреки че напоследък може би била изтощена от отглеждането на детето и погледът ѝ се реел някъде из въздуха или пък ронела сълзи, докато слушала музика, Ким Джийон обикновено била жизнерадостна, усмихната, ими-

* Ден в годината, когато според поверието земята е покрита от най-чистата роса. Свързан е с началото на есента и узряването на посевите и е около 8 септември. – Б.пр.

тирала добре телевизионните комедийни програми и все карала Чон Техьон да се смее. Съпругът ѝ не отдал значение на случилото се, прегърнал жена си и отишъл на работа.

Същата вечер, когато се прибрал, Ким Джийон спяла до дъщеря си. И двете си смучели палците. Чон Техьон наблюдавал сцената известно време, мислейки, че е едновременно сладка и абсурдна, след което дръпнал ръката на жена си и извадил пръста от устата ѝ. Ким Джийон се изплезила леко като бебе, примляснала няколко пъти и заспала.

* * *

Няколко дни по-късно Ким Джийон казала, че е Ча Сънъон – едно по-голямо момиче от клуба, починало миналата година. Ча Сънъон била съученичка на Техьон и три години по-голяма от Джийон. Както Чон Техьон, така и Ким Джийон посещавали един университет и един планинарски клуб, но всъщност не се засекли по време на следването. Чон Техьон смятал да продължи да учи след бакалавърската степен, но трябвало да се откаже от плановите си по семейни причини и едва след третата си година в университета влязъл в казармата*, а след като излязъл, си взел почивка за една година от университета, отишъл в родния си Пусан и там работел почасово. През това време Ким Джийон постъпила в университета и се присъединила към клуба.

* В Южна Корея военната служба е задължителна за мъжете и трябва да бъде изпълнена между 18 и 28 г. Студентите могат да получат отсрочка, но повечето младежи прекъсват следването си, за да влязат в казармата преди завършването си. – Б.р.

Ча Сънхон поначало добре се грижела за по-младите момичета, а и двете не харесвали катеренето по планините, така че с Джийон се сближили и дори след дипломирането на Сънхон двете продължили да си поддържат връзка и да се срещат често. Всъщност Ким Джийон и Чон Теххон се запознали точно на сватбеното тържество на Ча Сънхон. При раждането на второто си дете Сънхон починала от амниотична емболия, а Ким Джийон по това време вече страдала от следродилна депресия и трудно се справяла с всекидневното си.

След като приспали Джиуон, за пръв път от много време двойката седнала да пие бира. Когато кенчето ѝ било почти празно, Джийон внезапно потупала съпруга си по раменете:

– Теххон, на Джийон сигурно ѝ е много трудно напоследък. В този период тялото се променя, а умът остава разтревожен. Често ѝ казвай „браво“, „добра работа“, „благодаря“.

– Говориш, сякаш не си на себе си! Ох, добре. Чудесно се справяш, Ким Джийон, добра работа. Благодаря ти. Обичам те – Теххон леко ѝ стиснал бузата, сякаш това му се сторило мило, но тя грубо отблъснала ръката му.

– Ти още ли ме смяташ за онази 20-годишна Ча Сънхон, която трепереше и ти призна чувствата си в средата на лятото?

За миг Чон Теххон застина. Това се било случило преди около двацет години посред бял ден в разгара на лятото. Слънцето греело ярко, били наред игрището без никаква сянка. Не помнел как е стигнал дотам, срещнал случайно Ча Сънхон и изведнъж тя му изтърсила, че го харесва. Потяла

се обилно, докато казвала „Харесва-... харесвам те“ – устните ѝ треперели, заеквала, но когато Чон Техьон я изгледал объркано, тя бързо се овладяла.

– Значи ти не ме приемаш така. Ясно. Да се престорим, че не си ме чул и че това днес не се е случвало. Ще се държа към теб както преди – казала тя, прекосила с бавни крачки игрището и изчезнала.

След това Ча Сънхон се отнасяла към Чон Техьон толкова спокойно, сякаш наистина нищо не е станало, а Техьон се замислил дали пък не му се е сторило заради жегата. Напълно бил забравил за случката, а сега жена му говорела за това. За нещо, което само те двамата знаели, случило се било преди около двацет години в един слънчев следобед.

– Джийон!

Но жена му повече не проговорила. Техьон май извикал името ѝ още около три пъти.

– Знам, че си добър съпруг, така че стига си викал името на жена си! Ах, проклетник такъв!

Точно така се изразявала Ча Сънхон, когато била пияна. „Ах, проклетник такъв!“ Скалпът на Техьон изтръпнал, сякаш косите му настръхнали. Той се опитал да се овладее, многократно ѝ повтарял да не си прави шеги, а Ким Джийон си оставила изпитото кенче на масата, влязла в стаята, без да си измие зъбите, легнала до дъщеря си и веднага заспала. Техьон си извадил още една бира от хладилника и я изпил наведнъж. „Тя шегуваше ли се? Или пък беше пияна? Или пък беше обладаване от духове, каквито показват по телевизията, или нещо такова?“

На следващата сутрин Ким Джийон се събудила, разтъркала си слепоочията и сякаш нямала и спомен какво се е случило предната вечер. Чон Техьон се успокоил, че сигурно е била пияна, но и потръпвал при мисълта как може да има толкова ужасно пиянство. Всъщност не му се вярвало това превключване да е заради алкохола – било само едно кенче бира.

След тази случка имало и други странни симптоми. Необичайни неща: например пращала съобщения, пълни със сладки емотикони, или пък приготвяла супа от кости и чапче*, които нито отговаряли на вкуса, нито на уменията ѝ за готвене. С жена му още повече се отчуждавали. Тази жена, с която имали две години страстна любов, после три години брак, безброй разговори и милувки и прекрасна дъщеря, която наполовина приличала на тях, сега не била същата.

* * *

Нещата ескалирали на семейния празник Чусок в дома на свекървите. Чон Техьон си взел отпуск в петък, тричленното семейство тръгнало в седем сутринта и пристигнало в Пу-сан пет часа по-късно. Като стигнали, обяждали с родителите на Техьон и той, уморен от дългото шофиране, си легнал да поспи. Преди, като пътували дълго, двамата се редували да шофират, но след като се родила дъщеря им, Чон Техьон отговарял за шофирането. На детето явно седалката за колата му била неудобна: всеки път като се качвали в колата,

* Нудли от батати със соев сос, месо и зеленчуци. – Б.пр.

плачело и било раздразнено. Ким Джийон по-умело го успокоявала, като си играела с него и го хранела със закуски.

Ким Джийон измила чиниите от обяда, починала си за кратко с чаша кафе и отишли до пазара със свекървата да купят съставките за храната за празника. Вечерта сварили телешки кости, мариновали ребра и бланширали зеленчуци – част от тях овкусили, друга част сложили във фризера. После измили и подготвили още зеленчуци и морски дарове за палачинки и за паниране, приготвили вечерята, яли и почистили.

На следващия ден Ким Джийон и майката на Чон Техьон от сутринта до вечерта пържили палачинки, темпура, сложили ребра на пара, направили *сонпъон** и от време на време варели ориз. Семейството си прекарвало чудесно, докато хапвало прясно приготвената празнична храна. Малката Джиуон получавала много любов от баба си и дядо си, които безгрижно я гушкали и лигавили.

На следващия ден бил Чусок. Братовчедът на Чон Техьон, който живеел в Сеул, отговарял за ритуала за предците, така че на самия празник в дома на Техьон нямало особено много за правене. Цялото семейство спало до късно, закусили леко с останалата храна от предния ден и като приключили с миенето на съдовете, пристигнало семейството на Чон Сухьон, по-малката сестра на Чон Техьон. Била с две години по-малка от него и една година по-голяма от Ким Джийон. Със съпруга и двамата си сина живеели в Пусан, свекърите ѝ също живеели в Пусан. Родителите на мъжа ѝ обитавали голяма къща и на празник било много стресиращо за тях да

* Оризови сладки. – Б.пр.

приготвят храна и да обслужват гости. В момента, в който Чон Сухьон пристигнала в дома на родителите си, се излегнала уморена, а Ким Джийон и свекърва ѝ направили супа от таро* в бульона от телешки кости, сварили ориз, изпекли риба и сервирали с подправени зеленчуци.

Като разчистили масата от обяда, Чон Сухьон заизваждала цветни рокли, поли пачки, фиби и дантелени чорапки, все купени за Чон Джуон. Сложила фиби на момиченцето, обула му чорапки и му се любувала: „Щеше ми се и аз да имам дъщеря. Дъщерите са най-добрите.“ През това време Ким Джийон белела ябълки и круши, но всички, вече сити, почти не ги докоснали. Като извадили сладките *сонпъон*, само Чон Сухьон сложила една в устата си и я загризала.

– Мамо, тези *сонпъон* домашни ли са?

– Разбира се.

– Уф, нали ти казах да не правиш. И преди смятах да ти го кажа, но занаят пред недей да вариш телешки кости, купи малко палачинки от пазара и *сонпъон* от магазин за оризови сладкиши. Защо ти трябва да готвиш толкова много храна в дом, където дори не се провежда обред за предците. Ти вече си на възраст, само се мъчите с Джийон.

За миг по лицето на майката пробягала тъга.

– Че какво мъчение е това да готвя храна за семейството си? Празниците са приятни, когато всички се събираме, готвим и се храним заедно.

После изведнъж се обърнала към Ким Джийон:

– Мила, а ти измъчи ли се?

* Лилав зеленчук, наподобяващ сладкия картоф. – Б.пр.

В този момент Ким Джийон поруменияла, изражението ѝ омекнало и погледът ѝ се затоплил. Чон Техьон се разтревожил, но още преди да успее да промени темата или да измъкне жена си, тя отвърнала:

– Ох, свате, всъщност моята Джийон се поболява на всеки празник.

За миг всички спрели да дишат – сякаш стояли върху огромен ледник. Чон Сухьон въздъхнала дълго, а издишаният ѝ бял студен дъх се разпръснал.

– Джи, на Джиуон не трябва ли да ѝ се смени памперсът? – Чон Техьон задърпал жена си за ръката, но Ким Джийон я дръпнала рязко.

– Зетко Чон! Какъв си и ти! На всеки празник стоиш цялата ваканция в Пусан, а у нас идваш за кратко. Този път ела по-рано!

После пак присвила дясното си око. Шестгодишният син на Сухьон, който си играел на дивана с по-малкото си братче, паднал от там и заплакал, но никой не го успокоил. Огледал лицата на хората, които стояли шокирани със зяпнали уста, веднага се усетил и спрял да плаче, а бащата на Чон Техьон избухнал:

– Майко на Джиуон*, какви ги вършиш? Как може да се държиш така с възрастните? Колко пъти се срещаме годишно с Техьон и Сухьон? Толкова ли не си доволна да прекарваш веднъж годишно със семейството? Така ли е!?

* В корейската култура често се обръщат към майките чрез имената на техните деца, като така се подчертава социалната им роля и се проявява уважение. – Б.р.

– Тате, не е така – намесил се Чон Техьон, но и той не знаел как да обясни. Ким Джийон го отблъснала и заговорила спокойно:

– Свате, може да е самонадеяно, ама ще ти го кажа. Само вие ли сте семейство? И ние също сме семейство. Имаме три деца, които не могат да се видят по друго време освен на празниците. Така живеят младите днес. Когато вашата дъщеря се прибере, бива да изпратите моята у нас, нали така?

В крайна сметка Чон Техьон успял да ѝ запуши устата и да я изведе.

– Болна е, тате. Мамо, Сухьон, наистина е така. Напоследък не е добре. По-късно ще ви обясня подробно.

Тричленното семейство се качило в колата, без дори да се преоблече. Докато измъченият Чон Техьон забил лице във волана на колата, Ким Джийон пеела песни на дъщеря си, сякаш нищо не е станало. Родителите на Чон Техьон дори не ги изпратили. Сестра му оправила багажа и го сложила в багажника:

– Джийон е права, бате. Съвсем не се замислихме. Не ѝ се карай, не се ядосвай. Само ѝ казвай „благодаря“ и „извинявай“. Разбра ли?

– Чао, тръгваме. Обясни на тате.

Чон Техьон не се бил ядосал – бил шокиран, объркан и уплашен.

* * *

Чон Техьон първо потърсил психиатър да разкаже за състоянието на жена си и да попита за методи за лечение. После

препоръчал на жена си, която сама не осъзнавала симптомите си, да отиде на консултация, защото напоследък имала проблеми със съня и явно ѝ беше трудно. Ким Джийон благодарила с думите, че наистина напоследък се чувства в летаргия без мотивация за каквото и да е и че смята, че е в следродилна депресия.